

Vstup 147

Introit: *Prozpěvujte Bohu, pějte žalmy jeho jménu, upravujte cestu tomu, který jede pustinami. Hospodin je jeho jméno, jáсотem ho oslavujte. Otec sirotků, obhájce vdov je Bůh v obydlí svém svatém. Bůh, jenž osamělé usazuje v domě, vyvádí vězně k št'astnému životu; odbojníci však zůstanou ve vyprahlé zemi. (Žalm 68, 5-7)*

Píseň 289

Modlitba

čtení: Lukáš 15, 11-32

Píseň 170

Text kázání: **Hled'te, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi. Proto jsme světu cizí, že nepoznal Boha. (1. list Janův 3,1)**

Milí přátelé, bratři a sestry,

dnes mají svátek všichni tatínkové. Je den otců. A pokud je den otců, pak si můžeme tento svátek připomínat a slavit i s Otcem nebeským. Tedy i On má svátek. A On je tím pravým vzorem všech otců.

Stane-li se brzy tedy někdo otcem, anebo je-li už někdo otcem a neví si někdy rady, jak vychovávat své děti, pak tu inspiraci jistě může hledat právě u Boha Otce. On je dokonalý Bůh a dokonalý Otec.

Jak si Ho ale můžeme představit? Jaký je? Ke komu ho můžeme přirovnat? Můžeme ho přirovnat ke svým pozemským otcům? To by jistě bylo velmi zavádějící, neboť každý z nás by měl zcela jinou představu. Vždyť někdo si může vybavit moudrého a hodného rodiče, někdo zase zlého despotu a tyрана, někdo alkoholika, někdo někoho, komu je všechno jedno, i jeho vlastní děti a má rád jen sebe a někdo si vybaví toho, kdo ho vždycky podrží, ke komu se může vždy uchýlit, ale je také třeba hodně přísný. Každý si pochopitelně vybaví toho svého otce. Jaký obraz z toho by se nám, ale hodil na **nebeského Otce? A můžeme vůbec srovnávat pozemského otce s Otcem nebeským?** Někteří lidé si skutečně spojují představu Boha Otce se svým rodičem. Jistě, některé otcovské vlastnosti by mohly být podobné. Ale většina nám představu Otce nebeského zkreslují. Obzvláště tedy těm, kteří na své otce nevzpomínají rádi. Někdo tedy Boha může skutečně vidět jako zlého despotu, jako toho, který nám neustále vyčítá naše pochybení, jako toho, který nás chce neustále řídit, citově vydírat, nějak manipulovat do své vlastní představy, anebo naopak, někdo Boha Otce může vidět jako toho, kterému je jedno, co se s námi děje. Někdo si skutečně myslí a je to časté, že lidská trápení jsou Bohu cizí a vzdálená, že On si tam sedí v klidu ve své slávě na nebesích a co se děje na zemi, ho vůbec nezajímá. Je to tak opravdu? Je takový Bůh? Jaký skutečně je?

Správnou charakteristiku Nebeského Otce nalezneme především v Písmu. A Písmo nám předkládá mnoho obrazů a mnoho informací o tom, jaký Bůh Otec ve skutečnosti je. Jaké má srdce a jaký je Jeho vztah k nám lidem. A Bohu záleží na tom, abychom Ho poznali. Nejen z Písma, ale i osobně.

Nejprve se podívejme do Starého zákona. Ten nám předkládá Boha především jako Hospodina. Toho svatého a vyvýšeného, z kterého jímá bázeň, neboť je i hrozný ve svém hněvu. Umí zničit armádu, vede svůj lid v ohnivém sloupu atp. Ale např. žalmista Boha pozná osobně a řekne, že **přebývá ve vyvýšenosti a svatosti, ale i s tím, kdo je zkroušeného srdce**. On se tedy ve svém nitru s Bohem zřejmě setkává v těžké životní chvíli. Zakusí Boží blízkost a podporu, když se k němu modlí. A prorok Izajáš už dokáže Hospodina nazvat dokonce svým Otcem.: **Ale nyní, Hospodine, tys náš Otec! My jsme hlína, tys náš tvůrce, a my všichni jsme dílo tvých rukou.**

V Novém zákoně je to především právě jediný Syn nebeského Otce, Pán Ježíš Kristus, který nám ho přibližuje v různých podobenstvích. Četli jsme to nejnámější. Otec se trápí, že jeho mladší syn se ztratil ve světě. A protože ho miluje, bolí ho srdce a svého syna vyhlíží. A když se syn vrací, přestože všechn majetek prohrál, otec mu je schopen všechno odpustit. Jen když se vrátí. Tak ho miluje. **Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil.** Všimněme si na tom příběhu, že Otec nečeká, co mu syn řekne. Ta spontánní radost z návratu milovaného syna ho doslova pohltí. Tak se raduje Bůh nad návratem každého hříšníka. Tak se raduje Bůh Otec i nad námi a takto nás s láskou přijímá s otevřenou náručí, když se k němu vracíme. V dalších jiných podobenstvích nám Pán Ježíš přibližuje svého Otce. Nespravedlivý soudce se nechá umorit žádostí chudé vdovy, a nakonec jí vyhová. **Což teprve**

Bůh! Nejedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? Anebo „jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“

A v Janově evangeliu přináší Pán Ježíš o svém Otci další cenné informace: **Otec miluje svého Syna.**(J 5,20) Nebo **Můj Otec je větší nade všechny, a nikdo jeho děti nemůže vyrvat z Otcovy ruky.** (J 10,29) Těm, kteří milují Ježíše a uvěřili, že vyšel od Boha, říká **vždyť Otec sám vás miluje.** A když Ježíš říká učedníkům, že při poslední hodině se rozprchnou a nechají ho samotného, tak k tomu řekne: **Nejsem sám, neboť Otec je se mnou.** I tohle je úžasná charakteristika Nebeského Otce, že nenechává osamocené samotné, ale je s nimi!

Na základě Písma můžeme, bratři a sestry, vidět, že Bůh Otec je skutečně jiný, než jsou kolikrát naše představy. Avšak co je důležité, poznávat Ho i osobně. Protože jaký by to byl Otec, kdyby vlastně s námi vůbec nebyl? A jak bychom my pak mohli být jeho děti? Bylo by to přece stejné jako dítě, které svého otce vlastně ani nezná, a neví, čím vlastně je a kdo je. Takové dítě se může jen domnívat jaký táta je. Může si ho naivně idealizovat, anebo naopak se na něj zlobit. Otec, který se nestará, netráví s dítětem čas, to není žádný otec. A víte, my žijeme v době, kdy je velká krize otcovství. Kdy otcové nechtějí brát na sebe zodpovědnost za celou rodinu. A kdy mnozí otcové rodiny opouštějí. To má samozřejmě velký dopad na život dětí. Otec nebeský takový rozhodně není. Naopak! Bere na sebe plnou zodpovědnost, neutíká, neschovává se. Je tu pro své děti 24 hodin denně. **Můj Otec pracuje bez přestání, proto i já pracuji,** říká Pán Ježíš.

A tak, milí přátelé, abychom my sami byli skutečně Božími dětmi, musíme svého Nebeského Otce přece znát! Nebo jej neznáme a jsme sirotci? Anebo můžeš skutečně vyznat, že Bůh je tvůj Otec? Stal jsi se opravdu jeho dítětem? Všichni jsme se Bohu Otci vlastně ztratili. Nikdo z nás ho osobně neznal. Ale v Pánu Ježíši Kristu přišel do sirotčince tohoto ztraceného světa, aby si tebe i mě osvojil. A protože On je dokonalý Otec, splňuje všechny podmínky odborných posudků k adopci. K tomu, aby si tebe i mne osvojil. Abychom se mohli nazývat jeho jménem. Ale stejně jako to chodí u běžných adopcí a jak říká zákon, **rozhodující je souhlas dítěte.** Pokud dítě k vybraným adoptivním rodičům nechce, nezmůžou tito žadatelé vůbec nic. A tak, milí přátelé, Bůh Otec po nás touží, vybral si nás, ale záleží na tvém a mém souhlasu, jestli Ho za svého Otce přijmeme. A všichni jistě víme, že Božími dětmi se můžeme stát pouze tehdy, když uvěříme a přijmeme Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele. A právě a pouze v Kristu nás nebeský Otec může přijmout za své syny a dcery. A jistě víme, jak velkou cenu, k tomu, aby si nás osvojil, musel Bůh zaplatit. Životem svého jediného Syna. Není větší důkaz lásky. **Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi.** Jsme tedy jimi skutečně? Znovu se ptám! Známe už svého nebeského Otce? Poznali jsme ho? Ten verš říká dále: **Proto jsme světu cizí, že nepoznal Boha.** Tento svět Boha nezná. Chová se jinak než opravdové Boží děti. A Boží děti se mají chovat, tak jak vidí u svého nebeského Otce. Příklad můžeme vidět u Pána Ježíše. On říká, že dělá to, co viděl dělat svého Otce. **Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí Otec, stejně činí i jeho Syn.** Syn a Otec jsou jedno, říká na jiném místě. A když mu učedník Filip řekne: **Ukaž nám Otce a víc už nepotřebujeme.** Tak mu Ježíš řekne: „**Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce.** Jinými slovy: Jaký otec, takový syn. Jaká matka, taká Katka. Známe to jistě velmi dobře. Děti jsou velmi často kopie svých rodičů! V azylovém domě, kde pracuji, dost často slyším u dětí venku pokřikovat sprostá slova. Samozřejmě je okřiknu, přestože vím, odkud vítr fouká. A jejich rodiče si navzájem stěžují, že je to naučily ty druhé děcka, že ty jejich jsou přece svaté. Nenaučily je to ty děcka. Co slyší a vidí doma, to pak dělají.

Nechť si tedy i my uvědomujeme, že naše jednání má dopad na naše děti a na naše okolí. Naše děti v mnohém nám mohou být podobní. V mnohém se nám stávají zrcadlem. Tak ať jsou nám spíše podobní v poctivosti, věrnosti, ve víře a v uctívání živého Boha než ve skutcích, které by ukazovaly, že Bohu vůbec nepatříme. Amen. Modlitba píseň 393

Slovo poslání: Koloským 3, 18-21

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 777